24/01/2023

«Το Μυστήριο της Ιερωσύνης» στην 4η Ιερατική Σύναξη της Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Η 4η Γενική Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος, για το τρέχον Ιεραποστολικό έτος, πραγματοποιήθηκε σήμερα στο Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας, υπό την προεδρία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ιγνατίου, με κεντρικό θέμα «Το Μυστήριο της Ιερωσύνης».

Πρώτος ομιλητής ήταν ο **Αρχιμ. Παύλος Σταματάς, Προϊστάμενος του Ιερού Ναού Αγίων Αναργύρων Βεροίας**, με θέμα **«Αναζωπυρώνοντας το χάρισμα: προβλήματα, δυσκολίες, προκλήσεις στο Ιερατικό λειτούργημα»**. Ο ομιλητής τόνισε την ανάγκη διαρκούς αναζωπύρωσης του ιερατικού χαρίσματος και επικαλέστηκε τον Άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο, ο οποίος δίδασκε ότι *«η ιερωσύνη είναι η ανώτερη από όλες τις τέχνες και τις επιστήμες. Διότι είναι πραγματικά εξαιρετικά δύσκολη αποστολή το να καθοδηγεί κανείς κάθε άνθρωπο. Αυτή η δυσκολία έγκειται στην ποικιλομορφία του ίδιου ἀνθρώπου, αλλά και στο γεγονός της εύκολης μεταβολής του στην διάθεση, στο θέλημα και στον τρόπο της ζωής του»*.

Στην συνέχεια, ο **π. Παύλος** επισήμανε τα προβλήματα, τις δυσκολίες και τις

προκλήσεις του Ιερατικού λειτουργήματος που αφορούν την πνευματική κατάσταση και πορεία του ποιμένος ιερέως, σε σχέση με τον εαυτό του και με το ποίμνιό του, τα οποία, κατά τον ιερό Χρυσόστομο είναι «η αδιαφορία και η ραθυμία, η ενασχόληση με γήινα και λασπώδη, η έλλειψη έμπρακτης αγάπης και ελεημοσύνης. Ενώ τα αντίδοτά τους είναι: η φροντίδα, η προσοχή, η παρρησία, η χαρά, η ευφροσύνη και η γενναία στάση απέναντι σε κάθε πειρασμό».

Αναφέρθηκε, επίσης, στην αρετή του Ιερέως, όχι μόνον ως αποφυγή του κακού, αλλ' ως αδιάκοπη προσπάθεια πνευματικής τελειώσεως. Κατά τον Άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο, *«ο ποιμένας πρέπει να υπερέχει από το ποίμνιο όχι ως προς το αξίωμα, αλλά ως προς την αρετή. Κι αν ακόμη ο ποιμένας υπερέχει στην αρετή, και πάλι δεν πρέπει να το θεωρεί ως κάτι σπουδαίο. Αν, όμως, ο ποιμένας είναι κατώτερος στην αρετή από αυτούς που καλείται να ποιμαίνει, τότε αυτό πρέπει να το θεωρεί μεγάλη ζημία»*. Γι' αυτό, *«καθαρθήναι δει πρώτον, είτα καθάραι· σοφισθήναι, και ούτω σοφίσαι· γενέσθαι φως, και φωτίσαι· εγγίσαι Θεώ, και προσαγαγείν άλλους· αγιασθήναι, και αγιάσαι· χειραγωγήσαι μετὰ χειρών, συμβουλεύσαι μετὰ συνέσεως»*.

Ακολούθως, ο ομιλητής αναφέρθηκε στα προβλήματα, τις δυσκολίες και προκλήσεις στην άσκηση του ποιμαντικού έργου του ιερέως – ποιμένος σε σχέση με την κατάσταση του ποιμνίου. Αυτά είναι η έλλειψη ευσέβειας προς τον Θεό και αγάπης προς τον πλησίον, η ποικιλομορφία και το ευμετάβολο των ανθρώπων, η απομάκρυνση των πιστών από την Εκκλησία και η τυπική συμμετοχή τους στην Μυστηριακή ζωή.

Επόμενος ομιλητής ήταν ο **Πρωτ. Απόστολος Κόκορης, Πρόεδρος της Διαχειριστικής Επιτροπής του Ιερού Παρεκκλησίου Αγίου Ελευθερίου Βόλου**, με θέμα **«Ο Ιερέας μεταξύ ενορίας και οικογένειας· αναζητώντας μια ισορροπημένη σχέση»**.

Ο **π. Απόστολος** επεσήμανε ότι *«η Ενορία είναι η μοριακή υπόσταση της Εκκλησίας, είναι το Σώμα του Χριστού. Είναι η τοπική Εκκλησία που έχει κέντρο το Ναό. Και ο Ναός είναι ο χώρος όπου φανερώνεται η ένωση ουρανού και γης. Συγκροτείται γύρω από τη θ. Ευχαριστία, που είναι η φανέρωση των εσχάτων στο παρόν. Στόχος της είναι η θέωση των μελών της και παραμένει αμετάθετος και αμετάβλητος στους αιώνες. Η μεταβολή του στόχου σημαίνει αλλοτρίωση της Ενορίας και έκπτωση σε μια κοσμική ομαδοποίηση, που χάνει πια τον χαρακτήρα της Εκκλησίας»*. Από την άλλη, *«η ιερατική οικογένεια έχει να αντιμετωπίσει και την πρόκληση της ιερατικής ιδιότητας. Είναι πρώτιστα χριστιανική. Τα όσα ισχύουν για όλες τις χριστιανικές οικογένειες, ισχύουν και γι' αυτή, και μάλιστα, σε μεγαλύτερο βαθμό... Η παρουσία των παιδιών δημιουργεί μια νέα πραγματικότητα, της "κοινωνίας αγάπης", η οποία παραπέμπει στην οικογένεια του τριαδικού Θεού»*.

Ο ομιλητής παρατήρησε ότι *«με την χειροτονία του, ο ιερέας αναπόφευκτα βρίσκεται ανάμεσα σε δύο σπουδαία καθήκοντα, τα ιερατικά-ενοριακά και τα συζυγικά-οικογενειακά... Δεν είναι πατέρας μόνο της οικογένειας αλλά και της ενορίας... βιώνει την αγωνία της οικογενειακής του κατάστασης και το ρόλο του μέσα σ' αυτήν... Το άλλο μέρος το οποίο διεκδικεί από τον ιερέα την απόλυτη αφοσίωση είναι η ενορία. Ο ιερέας είναι ο πνευματικός πατέρας της ενορίας, ο ποιμένας της. Η αποστολή του απαιτεί ανιδιοτέλεια και αυτοθυσία και αναλώνεται καθημερινά στις τέσσερες λειτουργίες του ποιμαντικού του έργου: στην λατρεία, στη μαρτυρία, στην κοινωνία και στη διακονία»*.

Ο **π. Απόστολος** αναφέρθηκε στους Ιερείς *«που τελούν με θαυμαστή ιεροπρέπεια και ιερό ζήλο τις ακολουθίες και τα ιερά μυστήρια χωρίς να υποτιμούν το κήρυγμα και την κατήχηση... Βέβαια, υπάρχει και η αντίθετη πλευρά· ιερωμένοι που έχουν αποκλίνει από τον ιερό τους σκοπό όχι μόνον σκανδαλίζουν με τον επαγγελματισμό τους, την ναρκισσιστική τους πείνα για αναγνώριση, την ακόρεστη αρχομανία τους, αλλά και καταντούν άκρως επικίνδυνοι με τον διεστραμμένο ζήλο τους, ιδίως αν ασκούν και την πνευματική πατρότητα. Τέτοιοι ιερείς βλάπτουν όχι μόνο τον εαυτό τους και την Εκκλησία, αλλά και την οικογένειά τους. Η έκρηξη των ιερατικών διαζυγίων τα τελευταία χρόνια, οι κουρασμένοι, εξουθενωμένοι, αγχωμένοι, απογοητευμένοι, ποιμαντικά στεγνοί, καταθλιπτικοί και μονίμως επιθετικοί ιερείς, οι καταθλιπτικές και ανέραστες πρεσβυτέρες, τα αντιδραστικά και γεμάτα απωθημένες ενοχές τέκνα ιερέων, μαρτυρούν την διαρκώς αυξανόμενη νοσηρή πραγματικότητα»*. Ως μέσα θεραπείας της νοσηρής αυτής κατάστασης, προέβαλε την καλλιέργεια εκκλησιαστικού ήθους, τον αγώνα να παραμείνει η φλόγα της αγάπης προς τον Θεό αναμμένη, την μελέτη της **Γραφής** και των **Πατέρων**, την συμμετοχή στο **Μυστήριο της Μετανοίας – Εξομολογήσεως**.

Ο ομιλητής αναφέρθηκε στον θεραπευτικό ρόλο του Επισκόπου, *«που πρέπει να είναι πατέρας. Και να βλέπει τον κάθε ιερέα ως παιδί του (πολλές φορές άτακτο και ανυπάκουο, αλλά παιδί του) και όχι μόνο ως διεκπεραιωτή θρησκευτικών και οικονομικών υπηρεσιών. Προτεραιότητά του είναι ο ιερέας με την οικογένειά του και μετά όλοι οι άλλοι»*. Αναφέρθηκε, επίσης, στον ρόλο της Πρεσβυτέρας: *«είναι η γυναίκα που αποφασίζει να συμπορευθεί με τον ιερέα σύζυγό της στο έργο του και μάλιστα με υπακοή, σεβασμό, αγάπη, θυσία και σταθερή πίστη. Άλλωστε, ιεροσύνη και συζυγία είναι κοινή πορεία για τη σωτηρία της ψυχής και η επίγνωση της αληθινής πορείας μπορεί να την καταστήσει σύνδεσμο εμπιστοσύνης με την ενορία, μέσα από την ενάρετη, καταδεκτική και ειλικρινή συμπεριφορά της»*. Κατά τον π. Απόστολο, *«το μεγαλύτερο μαρτύριο για έναν οικογενειάρχη ιερέα είναι το μεγάλωμα των παιδιών... Αν ο ιερέας και η πρεσβυτέρα θέλουν πραγματικά να βοηθήσουν το παιδί τους, αρχικά θα πρέπει να στραφούν στη μεταξύ τους σχέση· να την εξετάσουν επισταμένως· να κοιτάξουν με επίγνωση τον εαυτό τους και να εντοπίσουν πού χωλαίνει η δική τους στάση και συμπεριφορά. Έπειτα να την διαχειριστούν, με τη βοήθεια ενός φωτισμένου πνευματικού και ενός ένθεου, παράλληλα, ειδικού ψυχικής υγείας και στη συνέχεια να προχωρήσουν στη από κοινού θεραπευτική αντιμετώπιση και διαχείριση της συμπεριφοράς του παιδιού»*

.

Καταλήγοντας, ο **π. Απόστολος** παρατήρησε ότι *«η ιδιαίτερη προσπάθεια ισορρόπησης του ιερέα μεταξύ της οικογένειας και της ενορίας εκ των πραγμάτων είναι πολύ δύσκολη αν όχι ακατόρθωτη, δεν υπακούει σε συνταγές και κανόνες, αλλά είναι καθαρά "αποτέλεσμα ωριμότητας και πνοής Θεού". Ο τρόπος με τον οποίο θα προσεγγίζει τόσο την μια όσο και την άλλη οικογένειά του ας είναι ίδιος με τον τρόπο του Χριστού που προσέγγιζε τους ολιγόψυχους, τους αντιδραστικούς, τους αδιάφορους ή τους αρνητικά τοποθετημένους και που δεν είναι άλλος από την κενωτική Του αγάπη»*.

Ακολούθησε ενδιαφέρουσα συζήτηση και η σύνοψη των συμπερασμάτων από τον **Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνάτιο**.